

Зорка

старонка для дзяцей

Іаанна КАНАНЮК

Гэта не ты

Хтосьці стукае ў дзверы
Але гэта не ты
Звініць тэлэфон
Гэта сяброўка —
— Не ты
Хтосьці мяне кліча
Гэта мама
Кудысьці бягу
Заўсёды без цябе

Калі ідзе дождж

Калі ідзе дождж
Мае думкі маюць колер
Цёмнага неба.
Калі з неба ліецца вада
Мне робіцца сумна —
На душы
Калі хмари развеяваноуца
Я — весялею

Пра цябе

Іду.
Не ведаю, куды.
Дарогай без мэты.
Крычу.
Ды ніхто не чуе
Майго крыку.
Я жыву.
Для каго?
Для цябе.
Для сябе самой.

Іаанна Кананюк з сябрам з Гімназіі ў Нарве.

Фота Ганны КАНДРАЦЮК

Маё жыццё

Маё жыццё
Замыкаеца ў цесных рамах
Школы,
Хаты.
Мае думкі
Кружасць наўкола
Гэтых месцаў.
Я кудысьці бягу,
Крычу.
Толькі навошта?
Але ніхто не чуе
Майго крыку.
Усе жывуць па-свойму.
А я.
Яничэ не ведаю.

Яничэ не ведаю,
Што гэта жыццё.
Смерць?
Любоў?
Яничэ не бачыла
Сапраўднага ічасця.
Але ўжо штосьці перажыла.
Штосьці ўбачыла.
Штосьці
У май жыцці здарылася.

Сэрца

Цёмна.
Глуха.
Ціха.
У гэтай цішыні
Б'е маленъкае сэрца.
Чуваць
Толькі пошум дрэў
І біццё сэрца.
Без перапынку,
Безустанку,
Беспрытомна.

Іаанна КАНАНЮК, Нарве

Польска-беларуская крыжаванка № 40

Запоўніце клеткі беларускімі словамі. Адказы (з наклеенымі контролльнымі талонамі) на працыгу трох тыдняў даشліце ў „Зорку“. Тут разыграем цікавы ўзнагароды.

	Dar	Parasol	Pas
Napar	►	▼	▼
Rasa	►	▼	
Baśń		Rosa	Kuma
Rzeka	►	▼	▼
Piękniś			
Sum	►		
Miłośnik	►		

Адказ на крыжаванку № 36: Матор, мядок, зорачка, гоман, Ас. Лязо, дом, мора, чакан, лодка, Ас.

Як звяры сынам рыбака дапамагалі

(латышская казка;
працяг, пачатак у 38 н-ры)

Убачыла каралеўна пярсцёнак на дне кубка, нясе бацьку паказваць, маўляў, гэты жабрак, што пярсцёнак кінуў, і ёсць яе сапраўдны збавіцель. Кароль і верыць не хоча.

А нявеста кажа:

— Калі пярсцёнку не верыш, няхай тады яны самі за сябе скажуць: у каго з іх двух выразаныя чортавыя языki пры сабе, той і збавіцель сапраўдны.

— Добра! — кажа кароль. — Ну, фурман, ёсць у цябе языki?

А адкуль яны ў яго будуць?!

— Ну, жабрак, а ў цябе ёсць?

— Усе, колькі было! — адказвае жабрак і высыпае з торбы ўсе васемнаццаць штук.

Спалохаўся фурман. А кароль кажа:

— Апраніце гэтага жабрака ў залатую вопратку і абвянчайце яго з малодшай дачкой, а фурмана, гэ-

тага прайдзісвета, раздзярыце коньмі на кавалкі!

Ажаніўся другі брат з малодшай каралеўнай, і адразу ж пасля вяселля аддаў ім кароль палавіну свайго каралеўства.

Зажылі яны шчасліва.

Ды толькі прыйшло яму неяк на думку пайсці паглядзець на братаў нож, ці не заржавеў ён. Прыходзіць — братаў нож увесь у ржы. Нічога не зробіш. Сабраў сваіх звяроў, пайшоў брата шукаць. Шукаў, шукаў — не відаць, не чуваць.

Падвечар убачыў маленъкі агенчык. Сядзіць каля агню старая і грэцца. Побач з вогнішчам некалькі каменных слупкоў.

— Што гэта за слупкі? — пытае другі брат.

— Дазволь, сынку, прылашчыць тваіх звяркоў, тады скажу, што гэта за слупкі.

